

[Thoft]

Hr. Ivar Hansen siger, at der skabes usikkerhed om vores sikkerhedspolitiske omdømme, der sættes en propagandamaskine i gang. Ja men hr. Ivar Hansen har fuldstændig glemte, at kravet om et prøvestop er vedtaget i begge kamre i USAs kongres. Hr. Ivar Hansen er jo mere USA-tro end selv den amerikanske kongres.

Så vil jeg til sidst sige hr. Ivar Hansen tak. Når hr. Ivar Hansen fortæller, at hr. Lasse Budtz fungerer som stik-i-rend-dreng for venstrefløjen, så giver hr. Ivar Hansen os en vældig hjælp i den debat, vi har netop om et sikkerhedspolitisk samarbejde med socialdemokratiet op til vores landsmøde. Jeg kunne næsten ikke få bedre hjælp. Tak for det!

Pelle Voigt (SF):

Indlægget fra venstres ordfører kunne næsten få én til at glemme den rimeligt saglige tone, der hidtil har været i debatten, for det lykkedes jo venstres ordfører at holde en hel ordførertale uden egentlig at komme ind på det, som sagen drejer sig om, undtagen med et enkelt ord, nemlig ordet »verifikation«.

Jeg synes, at venstres ordfører skal være opmærksom på, at problemet i den nuværende situation i høj grad er det, at USA har forladt verifikationsargumentet i den forstand, at man nu klart har meddelt, at uanset hvor verificerbar en aftale måtte være eller ikke være – og i øvrigt understreges det jo også i den amerikanske kongresudtalelse om disse spørgsmål, at der er sket store fremskridt på verifikationsområdet – men uanset hvad der måtte ske på dette område eller ej, så er det nu USAs officielle opfattelse, at man ikke vil have en sådan aftale.

Det sidste udspil, som ikke har været nævnt her fra talerstolen i den lange strøm af korte bemærkninger, er et brev, som en amerikansk senator modtog for nylig, hvor man fremførte et nyt, forbløffende argument fra det amerikanske udenrigsministeriums side, nemlig det, at hvis USA standser sine prøvesprængninger, vil dets allierede miste tilliden til det amerikanske atomvåbens effektivitet og måske begynde selv at anskaffe atomvåben; man vil altså opleve en atomvåbenspredning. Ikke uden grund betegner den pågældende senator dette som en fuldstændig Orwellsk argumentation.

Man kan naturligvis godt som venstres ordfører vælge at betragte disse debatter om sikkerhedspolitik som en art absurd komedie. Det forfalder man jo let til, hvis man har vanskeligt ved at forholde sig til det, som sagerne drejer sig om; så kan meget i denne verden, mange diskussioner jo virke absurde. Det har dog, vil jeg sige, trods alt ikke været udenrigsministerens stil.

Til gengæld synes jeg, det har været overraskende at høre, når man, som jeg selv for nu godt 9 måneder siden med en delegation af embedsmænd her fra folketinget deltog i ikke-spredningskonferencen i Genève og oplevede udenrigsministeren betegne det sovjetiske moratorium som »et initiativ, der kunne være værdifuldt i den udstrækning, at det kunne føre mod enighed om et bindende og verificerbart forbud mod prøvesprængninger«, hvilket utroligt skift der er sket i udenrigsministerens holdning til det sovjetiske moratorium af den ene grund, at USA bare er blevet ved med at foretage atomvåbensprængninger.

I sin tale på NPT-konferencen opfordrede udenrigsministeren også, som han har gjort det her i dag, begge supermagter til at gøre deres yderste for at forhandle sig frem til en aftale. Men siden har USA jo gjort det krytstakklart, at man ikke vil forhandle; det gjorde man i øvrigt også på NPT-konferencen. Man vendte sig simpelt hen imod det begreb, der hed forhandlinger, man vendte sig imod nedsættelsen af forhandlingsdelegationer med forhandlingsmandat, og man har så yderligere understreget, at man simpelt hen er modstander af, at der laves et prøvestop for atomvåben.

Den danske reaktion på denne helt urimelige holdning fra USAs side har jo ikke været, at man har protesteret – og på den måde kunne man have fastholdt linjen i en dansk udenrigspolitik, der i dette spørgsmål går helt tilbage til slutningen af 1950'erne – men tilsyneladende ønsker man heller ikke på dette punkt fra regeringens og vel især udenrigsministerens side at samle et bredt folketingsflertal omkring et spørgsmål, som vi egentlig alle burde være enige om. Man fortsætter den velkendte Uffe Ellemannske konfrontationslinje, der gør udenrigspolitikken til et redskab i et internt dansk indenrigspolitisk spil, og tilsidesætter de saglige hensyn.